

det samme Svar, som det forekom mig, at det ikke var særdeles overbevisende Grunde, der førte til den tidligere Afvisning af min Forespørgsel. Alligevel henviste den højtærede Kultusminister i sit Svar udelukkende til sin Forgænger og hans seneste Argumenter; han fremstillede Københavns Skolevæsen som en Slags Fristad, der stod i fuldstændig principiel Modfættning til den Maade, hvorpaa Skolevæsenet i øvrigt er ordnet Landet over og han udtalte, at denne særlige Stilling gjorde det umuligt for Staten at have noget med Københavns Skolevæsen at gøre. Det er jo imidlertid en ganske fejlagtig Opfattelse af, hvorledes Københavns Skolevæsen er stillet. Selv de Lønninger, som der her er Tale om muligvis at forbedre ved et Statstilskud, ere jo ikke ensidig fastsatte af Københavns Kommune. Ved Henvendelse til sin Kollega Indenrigsministeren vilde den højtærede Kultusminister have erfareet, at under 9de August 1876 er det nuværende Lønningsreglement for Københavns Skolevæsen godkendt af selve Indenrigsministeriet, har, med andre Ord, faaet Statens Godkendelse, og København staaer for saa vidt akkurat lige som de andre Kommuner her i Landet. Og hvad selve Skolernes Vedelse angaar, er ikke blot deres Virksomhedsplan bleven godkendt af Ministeriet, men Skoledirektionen rummer i sig netop Repræsentanter for Statsmagten gemem den af Staten udnævnte Overpræsident i København, som er selvstændigt Medlem af Skoledirektionen, samtidig med at Kirken i dens Forhold til Staten er repræsenteret ved Stiftsprovsten, medens det kun er det 3die Medlem af Skoledirektionen i København, Borgmesteren for 1ste Afdeling, som kan siges udelukkende at repræsentere Kommunen. Det forekommer mig derfor, at der ikke er nogen som helst Grund til at mene, at Staten skulde staa saa fjern og saa magtesløs over for Skolevæsenet i København, at der af den Grund ikke var Mulighed for, at den skulde kunne træde hjælpende til her. Den højtærede Kultusminister fremhævede som en anden Grund, at man ingen Garanti havde for, hvorledes Kommunen vilde benytte et saadant Tilskud. Jeg forstaaer ikke, hvorledes en saadan Mistæneliggørelse af en stor Kommune kan udtales. Hvis en bestemt Aftale træffes mellem Stat og Kommune, forekommer det mig ikke, at København har givet nogen som helst Anledning til at mene, den ikke skulde overholde denne Aftale. Der er Beviser nok paa, at København ikke har sparet paa Udgifter eller Anstrængelser for med egen Evne at fremme Løsningen af dette Lønningspørgsmaal, og at der derfor ingen

Grund er for Statsmagtens Repræsentanter til at tro, at Kommunen ikke ogsaa i Fremtiden vil gøre, hvad den kan gøre. Desuden har man jo aldeles ikke prøvet, hvorledes en Aftale med Kommunen i denne Henseende kunde komme til at se ud; man har henvendt sig til Skoledirektionen, og Skoledirektionen har svaret, som jeg sidst nævnte, anbefalende, og ikke blot i al Almindelighed anbefalende, men ogsaa med et Tilbud om at træde i nærmere Forhandling med Staten for eventuelt at kunne træffe en bindende Aftale for begge Parter. Naar der foreligger et saadant Tilbud, og dette Tilbud overhovedet endnu ikke er blevet prøvet, kan jeg ikke se nogen Anledning til at tale om, at man ingen Garanti har for, hvorledes Københavns Kommune vil bære sig ad, hvis den faar Tilskuddet. Det hedder i Skoledirektionens Skrivelse af 10de Marts 1890: „I det Direktionen griber Lejligheden til at anbefale denne Sag til det høje Ministeriums velvillige og nøje Overvejelse, tillader den sig samtidig at udtale, at den vedblivende vilde anse det for den heldigste Løsning, hvis der fra Statskassen kunde ydes Københavns offentlige Skolevæsen et passende aarligt Tilskud, hvortil der da muligvis kunde knyttes en Forpligtelse til med Ministeriets Billigelse og efter visse forud fastsatte Regler at anvende en vis Kvotabel heraf til Forbedring af Lærerpersonalets Lønninger; men forøvrigt vil Direktionen, selv om et eventuelt Statstilskud indskrænkes til udelukkende at anvendes som Lønningstillæg, paafønlige en saadan Foranstaltning fra Statsmyndighedernes Side, og under Forudsætning af, at ogsaa Kommunalbestyrelsen for sit Vedkommende giver sit Samtykke til dens Sværftættelse, yde sin Medvirkning til, at Lønningstillæget i saa Fald fordeles saaledes, at man paa den bedst mulige Maade varetager saavel Statens som Lærerstandens og Kommunens Interesser.“ Det er det Tilbud, der foreligger fra Københavns Skoledirektion, men overfor hvilket der ikke er indledet nogen Forhandling med denne Direktion; der er kun her i Rigsdagen faldet en Udtalelse om, at man ingen Sikkerhed har for, hvorledes Kommunen kunde misbruge det Tilskud, den eventuelt kunde faa fra Statens Side. Da den Bevisførelse, der førtes af den højtærede Kultusminister for, at Sagen er umulig, nu ikke holder Stik, og da han i sin Argumentation saa stærkt holdt sig til sin Forgænger, vil jeg henvise ham til nogle Ord, som hans Forgænger første Gang svarede mig, og haabe, at han ogsaa vil optage disse Ord ved Siden af de andre, de Ord nemlig, at